

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **D. H. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. OAM-1346/BA-BA07-HA15-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 12. 2023, č. j. 17 Az 29/2023 - 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 19. 1. 2024 včasnou kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 11. 12. 2023, č. j. 17 Az 29/2023 - 13, kterým krajský soud zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce. Namítal, že u něj byly splněny obě podmínky pro ustanovení zástupce (předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a nezbytná potřeba ochrany práv), a proto mu měl krajský soud zástupce ustanovit.

[2] Nejvyšší správní soud ze spisu předloženého krajským soudem zjistil, že řízení o kasační stížnosti trpí neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud totiž rozsudkem ze dne 22. 1. 2024, č. j. 17 Az 29/2023 - 38, ve věci meritorně rozhodl a žalobu zamítl.

[3] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 30. 1. 2008, č. j. Nad 1/2008-62, ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 23/2005 - 146, ze dne 20. 10. 2003 č. j. 6 Ads 42/2003 - 79, ze dne 29. 6. 2006, č. j. 4 Ads 2/2005 - 34, ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 14/2013 - 17, či ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 As 124/2016 - 25) představuje skončení řízení před krajským soudem neodstranitelný nedostatek podmínky řízení o kasační stížnosti směřující proti procesnímu usnesení krajského soudu. I kdyby totiž

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a napadené usnesení krajského soudu zrušil, „nemohlo by se tím ‚otevřít‘ pravomocně ukončené řízení před krajským soudem. Věcné projednání kasační stížnosti by tak nemohlo vést k účinné ochraně práv stěžovatele.“ (usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 As 193/2018 - 17).

[4] Nejvyšší správní soud zároveň s ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2021, č. j. Ars 3/2019-43, č. 4209/2021 Sb. NSS, ověřil, zda byla proti rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby podána kasační stížnost, s tím, že by případně vyčkal na rozhodnutí v tomto řízení (a potenciální znovuotevření řízení před krajským soudem, které by mu umožnilo rozhodnout o kasační stížnosti proti usnesení o neustanovení zástupce). Rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 16. 2. 2024, k dnešnímu dni proto již uběhla lhůta k podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, aniž by stěžovatel kasační stížnost podal. Jsou tudíž splněny podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti proti usnesení o neustanovení zástupce v řízení o žalobě podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[5] Nejvyšší správní soud nicméně považuje za nutné zdůraznit, že krajský soud pochybil, jestliže nevyčkal uběhnutí lhůty pro podání kasační stížnosti proti napadenému usnesení, resp. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti, a věcně rozhodl. Nic na tom nemění skutečnost, že soudu běžela šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí podle § 32 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu, že stěžovatel byl zajištěn. Tato lhůta je pouze lhůtou pořádkovou a jak plyne z úředního záznamu založeného na č. l. 26 spisu, krajský soud si byl vědom, že ji již stejně nedodržel s ohledem na změnu soudce, jemuž byla věc přidělena. Dostatečně vážným důvodem pro překročení této lhůty by byla právě nutnost poskytnout žalobci procesní prostor, aby se mohl účinně domáhat přezkumu usnesení o neustanovení zástupce. Toto pochybení krajského soudu ovšem nelze v nynějším řízení o kasační stížnosti zhojit a s ohledem na to, že stěžovatel nepodal proti rozhodnutí krajského soudu ve věci samé kasační stížnost, nelze ji napravit ani případně v rámci přezkumu rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto neměl jinou možnost než kasační stížnost odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu